

„Sepärast sahkumisse assi ikka pergem on,
kui jummalaga - játminne árra jááb.
„Meie mõttedest ta ellades ei lahk —
„olgo need teinma saatjad..“ Ja nenda ráz
Eide, astus ta Willemi ette, ja ütles: poeg!
„sa nádd, kuida meie súddamed nutivad siin?
„no párast, agga sa läbhád autiffo asja
„peale wálja, fest igga föötamees on ülema
„Wällitseja fássó hoidia. Árra teota sepár-
rast mitte sedda nimme, mis sa fannad, et
„Jummal sünd aitaks tätte párrida, mis lait-
matta teniale on seátud — Suri Jummal!
„olle meie lapsé juhbataja ja wahwasta temi-
„ma súddant — Amen! Amen!.. Ja keik
muusid ja ütlesid: „Amen! Amen!.. — ja
pühha wait - olleminne jái keikide peáie.
Sej, kui wiimjed filmapiigud ká, mis hea
innimenne veel meie jures on, súus pühhad
mõtted a a vad werd kema, ja se, kes peab
lahkuma seisab meie ees, kui au-ülekon-
naga ehhitud. Nenda seisid Willem seál
kui isä ütles: „no no poeg, wotta lahkus

„missee karritat wasto — hobbesed on wak-
„mis!“

Süs langes Willem issa kaen'a — loi-
teise káega úmber emma, ja kui ta nende rin-
nul nutnud, langes ta Liso kaenla — ja süs
wendade ja öddede kaenla — ning játtis kei-
gile jummalaga — keraa süs jáde Liso pole,
ja kui vatas ommad silmad temma sidi rin-
na rástiko sisse, mis ta temimale anniks olli
tonud, ütteides: „núuid ma ennam ei nutta!“
Ja süs ta lúks — já keik teised oue peáie tag-
ga járele. Agaa, wanfri peále minnes, ta
matis jálle taggas ja ütles: „Lisut arge játsfe
mahha!“ — Ja keik wastasid, kui üh-
hest suust: meie fallis laps, meie fal-
lis ödde peab ta ollema! — need sannad
ta veel fulis, kui wanfri soitia temimaga
ouest wálja aias. Ja Ardo Jaan töötis
ommad káed süs taewa pole ülles, ja ütles:
„oh se on fallis assi, se lotus Jumimala peá-
le! kas ellame, eht surreme, ikka õemma
ärmo tiwad meid fatwad — kas náme
utedda ennam, eht nággematta — seál ted-